

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/90/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720202182
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3720202182.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. - L. XXX, zastúpeného JUDr. Annou Kubovičovou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, Tatranská 300/8, proti žalovanému D. P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., P. O. O. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Martinom Bickom, advokátom so sídlom Považská Bystrica, Dukelská 972/7-3, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 21. júla 2022, č. k. 8C/30/2020-156 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania p
o t v r d z u j e.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu. Vo výroku II. žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom novovzniknutých parciel v kat. území Plevník - Drienové - parc. č. KN C XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 403 m³, parc. č. KN C 681/2, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 119 m², parc. č. KN C 681/3, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 53 m², parc. č. KN C 682, orná pôda o výmere 375 m², ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 94/2020 vypracovaného GEOTOP Košice, s.r.o., Košice a trov konania. Právne vec súd posúdil podľa §137, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; § 132, § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964Zb. Občiansky zákonník. Súd uviedol, že po zhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Žalobca sa v danom prípade domáhal určenia vlastníckeho práva k novovzniknutým parcelám v k. ú. Plevník - Drienové - parc. č. KN C 681/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 403 m³, parc. č. KN C 681/2, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 119 m², parc. č. KN C 681/3, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 53 m², parc. č. KN C 682, orná pôda o výmere 375 m², ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 94/2020 vypracovaného GEOTOP Košice, s.r.o., Košice, ktoré majú vzniknúť zo súčasnej parcely č. 21 v k. ú. Plevník Drienové (z parciel KNC 681 a 682), ktorej vlastníkom je v súčasnosti na LV č. 596 zapísaný žalovaný. Z uvedeného dôvodu mal podľa súdu žalobca naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva v zmysle § 137 písm. c/ CSP (určením vlastníctva by došlo k zmene zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností). Z listín predložených v konaní mal súd za preukázané, že pôvodným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti - parcely č. 20 (resp. parcely EN č. 61 - zastavaná plocha, dom č. 301 o výmere 5á 69 m² a č. 62 roľa o výmere 3á 78 m²) bol na základne skutočnej držby A. G., t. j. starý otec žalobcu, o čom svedčia aj pozemnoknižné zápisy. Následne rozhodnutím štátneho notárstva v Považskej Bystrici sp. zn. 4D 1192/85 po poručiteľovi A. G., ktorým bola schválená dedičská dohoda, vlastnícke právo k

predmetnej nehnuteľnosti - parcele č. 20 (dom čp. 18 a dvor so záhradou) nadobudol syn poručiťa P. G. (otec žalobcu - pozn. súdu). Taktiež mal súd za preukázané, že v súčasnosti je žalobca spolu s manželkou F. G. spoluvlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu s. č. 434 (predtým súp. č. 301) na parc. č. KN C 681 v kat. území Plevník - Drienové - a to každý v podiele 1. Súd mal ďalej v konaní zo znaleckého posudku D.. X. jednoznačne za preukázané, že pri zhotovovaní projektu ROEP v roku 2004 a identifikovaní parcel KN-C 681 a KN-C 682 bola na miesto parcely č. 20 nesprávne identifikovaná parcela č. 21, pričom takto vyhotovený právny stav nevychádza z pôvodných podkladov. Zároveň bolo týmto znaleckým posudkom preukázané, že pôvodná pozemkovoknižná parcela č. 20 dom č. s. 18 a dvor, evidovaná v pozemkovoknižnej vložke č. 416, je identická s parcelou KN-E č. 21 zastavaná plocha o výmere 950 m², pôvodne evidovaná na LV č. 596, ktorá vznikla po projekte ROEP v roku 2004 a ďalej je identická s parcelami EN č. 61 zastavaná plocha - dom č. 301 o výmere 569 m² a č. 62 roľa o výmere 378 m², ktoré parcely sú identické s parcelami KN-C 681 zastavaná plocha o výmere 572 m² a KN-C 682 orná pôda o výmere 378 m² a drobné odchýlky medzi výmerami identifikovaných parcel sú v rámci povolenej tolerancie. Taktiež sa znalec Ing. Polka stotožnil s vyjadrením D.. V. O.. Avšak v konaní podľa súdu nebola zo strany žalobcu preukázaná existencia vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam KN-C 681 zastavaná plocha o výmere 572 m² a KN-C 682 orná pôda o výmere 378 m² v k. ú. Plevník - Drienové, t. j. k pôvodnej parcele č. 20, ktorá je v súčasnosti evidovaná ako parcela KN-E č. 21. Hoci žalobca poukazoval na skutočnosť, že predmetnú parcelu nadobudol v roku 1994 od svojho otca darovacou zmluvou, ktorú spísal jeho otec do notárskej zápisnice (toto čestne prehlásila aj matka žalobcu vo svojom čestnom prehlásení), žalobca počas celého konania takúto listinu súdu nepredložil, t. j. nebolo preukázané, že by súčasťou darovacej listiny bola aj predmetná parcela. Žalobca taktiež súdu nepredložil, resp. neoznačil nijaký iný nadobúdací titul, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, a preto súd nemohol posúdiť ani to, či žalobca mohol/resp. nemohol predmetné nehnuteľnosti vydržať. V konaní bola preukázaná len existencia vlastníckeho práva otca žalobcu - P. G. k predmetnej parcele, a to na základe rozhodnutia štátneho notárstva v Považskej Bystrici sp. zn. 4D 1192/85, a preto mala byť táto parcela podľa názoru súdu predmetom dedičského konania po poručiťovi P. G., ktorý mal viacerých dedičov, čo vyplýva z Osvedčenia o dedičstve tunajšieho súdu č. k. 14D/947/2008 - 38. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods.2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku II. o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že v záujme predídenia nárastu ďalších trov konania sa žalobca rozhodol vo veci samej nepodávať odvolanie, aj keď v konaní bolo preukázané, že od počiatku hovoril pravdu, aj samotné znalecké dokazovanie dalo za pravdu žalobcovi. Rovnako aj ostatné dôkazy produkované v konaní potvrdzovali, že tento si len hájil svoj záujem, pretože práve v konaní bolo zistené, že celý stav, ktorý vyústil až do súdneho sporu, spôsobila pracovníčka vykonávajúca ROEP v roku 2004 a došlo k nesprávnemu zápisu v katastri nehnuteľností tak, že parcela, ktorá pôvodne patrila právnym predchodcom žalobcu sa z neznámych dôvodov ocitla na LV právnych predchodcov žalovaného. Geodet i znalec prizvaný v konaní potvrdili, že pozemno-knižná mapa v Obci Plevník - Drienové má 150 rokov, je nesprávne spracovaná a ku chybe došlo nie zavinením účastníkov konania - strán sporu, pričom chybu nebol schopný odstrániť ani sám kataster. Zistila sa až týmto odborným dokazovaním. Žalovaný chcel odpredať žalobcovi parcelu, ktorú v skutočnosti niekoľko rokov užíva v dobrej viere ako dar, ktorý dostal od svojho otca P. G.. P. G. ešte v roku 2013 spísal Darovaciu zmluvu notárskou zápisnicou u JUDr. Kutišovej, notárky v Považskej Bystrici, žiaľ pozemok napriek tomu, že bol faktickým vlastníkom, nemohol prejsť do vlastníctva žalobcu, pretože nemal žiadny relevantný doklad napriek tomu, že prejav vôle urobil. Parcela pochybením pracovníkov ROEP-u bola fakticky vedená vo vlastníctve otca žalovaného. Žalovaný po tom, čo parcelu od otca „kúpil“, chcel ju odpredať žalobcovi za 20.000,-- Eur ešte pred podávaním žaloby, kde si práve žalobca myslel, že parcela tak ako mu ju otec daroval, je jeho a nebude problém s určením vlastníctva. Za predmetnú nehnuteľnosť platil dane, riadne ju udržiava, má ju oplotenú, užíva a tieto fakty potvrdzovali aj svedkovia, čestné vyhlásenia matky žalobcu a ostatných svedkov v konaní. Počas konania žalobca žalovanému navrhoval, aby vec doriešili mimosúdne spoločnou účasťou, spolu s katastrom chybu napravili, pričom by si trovy znášal každý sám a konanie by sa zastavilo z dôvodu späťvzatia návrhu, k čomu bol žalobca pripravený. Toto žalovaný kategoricky odmietol a trval na pokračovaní v konaní a súdnom rozhodnutí, hoci vedel, že uvedené nehnuteľnosti mu fakticky nepatria, hoci právne figuruje ako vlastník. Práve z toho dôvodu mal za to, že o trovách konania súd nerozhodol správne, že sú v danom prípade naplnené predpoklady pre aplikáciu

§ 257 CSP, pretože ide o výnimočný prípad hodný osobitného zreteľa, zvlášť, keď ešte pred začatím súdneho konania povedal žalovaný žalobcovi, že „ja viem, že mi ten pozemok nepatrí“, ale účelovo ho chcel žalobcovi predať a nedôvodne sa obohatiť. Jeho celkový postoj v konaní spôsobil vznik trov, pretože všetko popieral, tvrdil, že pozemok je jeho, nedošlo k žiadnej chybe, aj keď súd žalobu zamietol z formálneho hľadiska mal za to, že súd mohol rozhodnúť o trovách tak, že by žiadnemu z účastníkov nebolo priznané právo na ich náhradu v záujme objektivity, pretože žalobca je po ťažkej operácii chrbtice a úhradu trov, ktoré práve pre správanie žalovaného vznikli, vníma veľmi nespravodlivo, pretože príčina vzniku celého sporu nastala na strane štátneho orgánu. Žalovaný aj napriek tej skutočnosti, že i zo strany súdu bol upozornený, že opäť len vznikne nové súdne konanie, v rámci ktorého sa žalobca bude domáhať určenia, že nehnuteľnosti patria na základe záverov dokazovania do dedičstva po neb. P.ovi G., otcovi žalobcu a tak vzniknú ďalšie trovy, svoj postoj nezmenil, preto by bolo spravodlivé aby si znášal trovy konania sám. Rovnako žalobca podotkol, že chcel veci riešiť mimosúdne ešte pred podaním žaloby, aby zabránil vzniku trov konania, čo sa nepodarilo. Z týchto dôvodov sa žalobca musí domáhať súdnej ochrany novou podanou žalobou o určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. P.ovi G., hoci otec mu tieto nehnuteľnosti za svojho života vrátane domu, daroval. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal zmeniť napadnutý výrok o trovách pod bodom II tak, že žiadnemu z účastníkov nebude priznané právo na náhradu trov konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že skutočnosť, že žalobca nepodal odvolanie vo veci samej je znakom toho, že s výrokom súdu a jeho odôvodnením súhlasí a s týmto sa stotožňuje. Uznáva teda názor súdu v tom, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. V konaní žalobca podľa žalovaného nepreukázal elementárnu požiadavku na určenie vlastníckeho práva, a to existenciu vlastníckeho práva žalobcu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca, hoci poukazoval na to, že predmetnú parcelu nadobudol v roku 1994 od svojho otca darovacou zmluvou, ktorú spísal jeho otec do notárskej zápisnice, takúto listinu počas konania nepredložil a ani neoznačil iný nadobúdaci titul, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo. V konaní bola preukázaná len existencia vlastníckeho práva otca žalobcu, ktorý mal viacerých dedičov. Žalovaný odmietol tvrdenia, že by vedel, že mu predmetné nehnuteľnosti nepatria. Žalovaný v konaní preukázal sled právnych titulov, ktorými vlastnícke právo k nehnuteľnostiam riadne nadobudol. Žalovaný sa účelne a úspešne bránil zle podanej žalobe. Mal za to, že práve formálny dôvod - zlý druh žaloby bol dôvodom na jej zamietnutie. Sekundárne ním bolo neunesenie dôkazného bremena a nepredloženie dôkazov. Žalovaný ďalej uviedol, že údajná chyba v geometrickom meraní nemohla byť opravená len na katastri. Konanie o oprave chyby je len procesným, ale nie právnym úkonom na základe ktorého kataster takúto opravu vykoná. Žalobca predsúdne (hoc o takej chybe vedel) nepredložil žiadny takýto návrh a rovno podal zlú žalobu. Práve žalovaný mu navrhol, že mu svoje nehnuteľnosti predá, resp. prenajme a vec uzavre mimosúdne. Navrhoval, aby odvolací súd podané odvolanie zamietol a priznal mu trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o náhrade trov konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť z nasledovných dôvodov:

5. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

6. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

7. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Zmyslom a účelom náhrady trov v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). Aj tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok a skôr reštriktívne. Takou výnimkou je napr. aj nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, na ktoré sa odvoláva aj žalobca vo svojom odvolaní.

9. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať predovšetkým v povahe a okolnostiach sporu, pričom súd musí brať do úvahy aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu ich nároku na súde a ich postoj v konaní, v podiele oboch strán na vzniku a priebehu sporu, ako aj sociálne dôvody niektorej zo strán.

10. Odvolací súd posúdením skutočností majúcich vplyv na rozhodnutie podľa § 257 CSP, a teda rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému z dôvodov hodných osobitného zreteľa vychádzajúc zo spisových podkladov predložených stranami a skutočností vyplývajúcich zo spisu, dospel k záveru, že v predmetnej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné aplikovať uvedené ustanovenie § 257 CSP.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcej sa na území Plevník - Drienové - parc. č. KN C 681/1, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 403 m², parc. č. KN C 681/2, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 119 m², parc. č. KN C 681/3, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 53 m², (ďalej len „nehuteľnosť KN-C 681), ako aj nehnuteľnosti parc. č. KN-C 682, orná pôda o výmere 375 m² (ďalej len „nehuteľnosť KN-C 682), ktoré vznikli na základe geometrického plánu č. 94/2020 vypracovaného GEOTOP Košice, s.r.o., Košice a trov konania. Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že pôvodná pozemkovoknižná parcela č. 20 dom č. s. 18 a dvor, evidovaná v pozemkovoknižnej vložke č. 416, je identická s parcelou KN-E č. 21 zastavaná plocha o výmere 950 m², pôvodne evidovaná na LV č. 596, ktorá vznikla po projekte ROEP v roku 2004 je identická s parcelami EN č. 61 zastavaná plocha - dom č. 301 o výmere 569 m² a č. 62 roľa o výmere 378 m², ktoré parcely sú identické s parcelami KN-C 681 zastavaná plocha o výmere 572 m² a KN-C 682 orná pôda o výmere 378 m². Podľa súdu prvej inštancie nebola zo strany žalobcu preukázaná existencia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam KN-C 681 a KN-C 682 a v konaní bolo preukázané vlastnícke právo len otca žalobcu P. G., ktorý mal viacerých dedičov.

12. Z vykonaného dokazovania v predmetnej veci vyplýva, že pri zhotovovaní projektu ROEP v roku 2004 a identifikovaní nehnuteľnosti KN-C 681 a KN-C 682 bola na miesto parcely č. 20 nesprávne identifikovaná parcela č. 21, pričom takto vyhotovený právny stav nevychádzal z pôvodných podkladov. Toto skutkové zistenie, a teda, že zo strany spracovateľky ROEPu došlo ku chybe a k zákrese namiesto parcel KN-C č. 681 a 682 pozemkovoknižnej parcely č. 21 z pôvodného k. ú. Drienové, v predmetnej veci ale nevedlo k tomu, že by bol žalobca v konaní úspešný, keď tento ďalej nepreukázal, že je vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým sa domáhal určenia svojho vlastníckeho práva.

13. Ako uviedol aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, žalobca počas celého konania nepredložil listinu darovacej zmluvy, na základe ktorej mal nadobudnúť vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam a ktorú mal spísať jeho otec do notárskej zápisnice, ako v konaní tvrdil. Skutkové zistenie o chybe pri spracovaní ROEP preto v danom prípade nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktoré by mal súd aplikovať ustanovenie § 257 CSP. Aj keď z vykonaného dokazovania vyplývalo, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je zrejme iná osoba ako žalovaný, táto skutočnosť ešte neznamena, že žalobcom podaná určovací žaloba bola účelným prostriedkom ochrany práv a žalobca nemal inú možnosť len iniciovať takéto konanie, keď zrejme dôsledkom tohto konania bude ďalšie konanie na podklade žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva po neb. P.ovi G.. Žalobca totižto v tomto spore žiadal určiť svoje vlastnícke právo, k čomu v konečnom dôsledku nevedli ani dokazovaním čiastočne potvrdené jeho tvrdenia, keď žalobca sám neuniesol dôkazné bremeno, že práve jemu svedčí vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

14. Žalobca nesie procesnú zodpovednosť za to, akú formu ochrany svojich práv zvolí, a teda v tomto prípade žalobu na určenie vlastníckeho práva. Žalobca ako iniciátor sporu musel vedieť, že na úspech v takomto spore bude musieť svoje vlastnícke právo preukázať, pričom nestačí iba preukázať, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je niekto iný ako žalovaný. Okolnosti predmetnej veci preto odvolací súd nevyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd mal o trovách konania rozhodnúť podľa § 257 CSP.

15. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Odvolací súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).